

Pastir svojim ovcam
o volku, ovcah in Dobrem pastirju
Pridiga o evangelijih XIV, 3-6

Obstaja pa še drug volk, ki vsak dan brez prestanka mrcvari duha, ne telesa – namreč hudobni duh, ki se skrivaj potika okoli ograde vernikov in išče smrti njihovih duš. O tem volku je nato rečeno: *In volk ovce pograbi in jih razkropi*. Volk pride in najemnik zbeži; hudobni duh namreč mrcvari duha vernikov s skušnjavo, tisti pa, ki je na pastirjevem mestu, se ne briga in ne skrbi zanje. Duše umirajo, on pa se veseli zemeljskih dobrin. Volk pograbi ovce in jih razkropi, ko enega potegne v nečistost, drugega podžiga k lakomnosti, spet drugega povzdiguje k ošabnosti, spet drugega razdvaja z jezo, tega spodbuja z zavistjo, onega spotakne v laž. Kakor torej volk razprši čredo, tako hudič s skušnjavami pobija verno ljudstvo.

Proti temu pa najemnika ne podžiga nobena gorečnost, noben žar ljubezni ga ne spodbuja: ker išče samo zunanjih dobrin, malomarno prenaša notranjo škodo pri čredi. Zato je zraven napisano tudi: *Najemnik zbeži, ker je najemnik in mu za ovce ni mar*. Edini vzrok za to, da najemnik zbeži, je torej to, da je najemnik. Če povemo naravnost: v nevarnosti za ovce ne more obstati tisti, ki navkljub svojemu predstojniškemu položaju ne ljubi ovc, temveč išče zemeljski dobiček. Ker se oklepa časti, ker se veseli časnih dobrin, se boji postaviti se nevarnosti po robu, da bi ne izgubil tistega, kar ljubi.

Ker pa je naš odrešenik pokazal na krivdo lažnega pastirja, je razkril tudi, k čemu se moramo priličiti, ko je rekel: *Jaz sem dobri pastir*. Pristavil je še: *In poznam svoje ovce*, to pomeni ljubim, *in moje poznajo mene*. Kot bi odkrito rekel: Če ljubite, vas bodo poslušali. Kdor pa ne ljubi resnice, še vedno ni spoznal ničesar.

Ker ste torej slišali o nevarnosti za nas, dragi bratje, pretehtajte Gospodove besede tudi zaradi nevarnosti za vas. Poglejte, če ste njegove ovce, pogledajte, če ga poznate, pogledajte, če veste za luč resnice. Povem pa vam, da zanjo ne veste po veri, ampak po ljubezni. Povem vam, da zanjo veste ne iz verovanja, ampak iz delovanja. O tem namreč pričuje isti, ki to govori, evangelist Janez, z besedami: *Kdor pravi, da Boga pozna, pa se njegovih zapovedi ne drži, je lažnivec*. Zato na tem mestu Gospod tudi takoj dodaja: *Kakor Oče pozna mene, tudi jaz poznam Očeta in dam svoje življenje za moje ovce*. Kot bi odkrito rekel: Vem, da poznam Očeta in da Oče pozna mene, ker dajem življenje za svoje ovce; z isto ljubeznijo, s katero umiram za ovce, kažem tudi svojo ljubezen do Očeta.

Ker pa ni prišel odrešit samo Judeje, temveč tudi poganstvo, pristavlja zraven: *Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi tiste moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir*. Ko je rekel, da bo pripeljal tudi druge ovce, je Gospod gledal na odrešenje nas, ki smo prišli iz ljudstva poganov. Opažate, bratje, da se to dogaja vsak dan, vidite, da se to s spravljenim ljudstvom dogaja danes. Iz dveh čred je naredil en hlev, ko je v svoji veri združil judovsko in pogansko ljudstvo. O tem priča Pavel z besedami: *On je naš mir, ki je iz obeh napravil eno*. Ko je namreč iz vsakega naroda zbral posameznike za večno življenje, je odpeljal ovce v lasten hlev.

Prav o teh ovcah spet pravi: *Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj in dajem jim večno življenje*. O tem pravi malo prej: *Kdor stopi skozme, se bo rešil, hodil bo noter in ven in bo našel pašo*. Noter bo šel kajpak k veri, ven pa od vere h gledanju, od verjetja k zrenju, pašo pa bo našel v večnem obnavljanju. Ovce bodo odkrile njegovo pašo, saj se bo vsak, ki mu sledi s preprostim srcem, hranil z večno zelenim živežem.

Kaj pa je paša teh ovc, če ne notranje veselje v večno zelenečem rajju? Paša izvoljenih je namreč prisotnost Božjega obličja in takrat, ko ga gledamo nezastritega, se duh brezmejno nasičuje s hrano življenja. Na tej paši se nad hrano večnosti veselijo tisti, ki so že ušli sponam poželjive časnosti. Tam so zbori angelov s himnami, tam je družba nebeščanov. Tam je sladko praznovanje tistih, ki so se z naporom vrnili s tega žalostnega romanja. Tam so v prihodnost zazrti zbori prerokov, tam je sodnik, vrsta apostolov, tam je zmagovita vojska nepreštevni mučencev, ki je toliko bolj vesela, kolikor strašneje je tu trpela. Tam je vztrajnost izpovedovalcev vere, ki ji daje poguma zrenje svoje lastne nagrade, tam so zvesti možje, ki jih svetno poželenje ni moglo oslabiti v moči njihove možatosti, tam so svete žene, ki so hkrati s svetom premagale tudi svojo šibkost, tam so otroci, ki so tu z značajem prekašali svoja leta, tam so starci, ki so jih leta tukaj oslabila, krepost dela pa ne zapustila.

Iščimo torej to pašo, dragi bratje, kjer se bomo lahko veselili na praznovanju vseh, ki so tam. Vabi nas že samo slavje radostnih. Če bi bil kje kakšen sejem, če bi se ljudje zgrinjali na slavje, ki bi bilo napovedano ob posvetitvi kakšne cerkve, bi gotovo vsi hkrati na vrat na nos drveli in hiteli tja; vsak od nas bi si na vse kriplje prizadeval biti zraven in bi se imel za velikega siromaka, če ne bi videl slovesnosti in vsesplošnega veselja. Glejte, v nebesih se izvoljeni veselijo, v svojem zboru si vsi med seboj čestitajo – mi pa v svoji mlačni ljubezni do večnosti ne gorimo v nikakršni želji, ne trudimo se sodelovati pri tolikšnem slavju, odrekamo se radosti, zraven pa smo še veseli.

Podžgimo torej duha, bratje, spet naj se ogreje vera v to, v kar je nekoč verjela, vzplamtijo naj naše želje po tem, kar je zgoraj. Ljubiti na ta način pomeni že iti tja. Od veselja na notranjem slavju naj nas ne odvrne nobena ovira; če kdo želi priti na določen kraj, njegove želje ne bo spremenila grapasta cesta. Nobeno izobilje nas ne bo zapeljalo s svojim prilizovanjem, saj je neumen tisti popotnik, ki na potovanju zagleda prijetne travnike in pozabi iti tja, kamor se je namenil. Duh naj torej diha samo v želji po zgornji domovini in naj ne sega po ničemer na tem svetu, saj je jasno, da bo moral vse to še kako hitro zapustiti. Če smo res ovce nebeškega pastirja, se bomo po prihodu na cilj nasitili na nebeški paši, ker se nismo ustavljali ob nasladah življenja.

Prevedel David Movrin